

UNIA EUROPEJSKA

PARLAMENT EUROPEJSKI

RADA

**Strasburg, 4 lipca 2012 r.
(OR. en)**

**2011/0131 (COD)
LEX 1280**

**PE-CONS 23/2/12
REV 2**

**ECOFIN 361
UEM 79
CODEC 1092**

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY W SPRAWIE EMISJI MONET EURO

ROZPORZĄDZENIE
PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) nr .../2012

z dnia 4 lipca 2012 r.

w sprawie emisji monet euro

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 133,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego¹,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą²,

¹ Dz.U. C 273 z 16.9.2011, s. 2.

² Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 22 maja 2012 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 26 czerwca 2012 r.

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W konkluzjach Rady z dnia 23 listopada 1998 r. i 5 listopada 2002 r. w sprawie monet euro przeznaczonych do celów kolekcjonerskich, w zaleceniu Komisji 2009/23/WE z dnia 19 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych wytycznych dotyczących narodowych stron i emisji monet euro przeznaczonych do obiegu¹, zatwierdzonym przez konkluzje Rady z dnia 10 lutego 2009 r., oraz w zaleceniu Komisji 2010/191/EU z dnia 22 marca 2010 r. dotyczącym zakresu i skutków statusu banknotów i monet euro jako prawnego środka płatniczego² określono zalecane praktyki w odniesieniu do emitowania monet euro przeznaczonych do obiegu, w tym okolicznościowych obiegowych monet euro, oraz konsultacji przed zniszczeniem monet euro nadających się do obiegu oraz używania kolekcjonerskich monet euro.
- (2) Brak wiążących przepisów dotyczących emisji monet euro może prowadzić do stosowania różnych praktyk w poszczególnych państwach członkowskich i nie zapewnia wystarczająco zintegrowanych ram dla wspólnej waluty. W interesie przejrzystości i pewności prawnej konieczne jest zatem, by wprowadzić wiążące przepisy dotyczące emisji monet euro.

¹ Dz.U. L 9 z 14.1.2009, s. 52.

² Dz.U. L 83 z 30.3.2010, s. 70.

- (3) Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 974/98 z dnia 3 maja 1998 r. w sprawie wprowadzenia euro¹ monety denominowane w euro i w centach, spełniające wymogi w zakresie nominału i specyfikacji technicznej określone przez Radę, mają status prawnego środka płatniczego we wszystkich państwach członkowskich, których walutą jest euro. Nominały i parametry techniczne monet euro zostały określone w rozporządzeniu Rady (WE) nr 975/98 z dnia 3 maja 1998 r. w sprawie nominalów i parametrów technicznych monet euro przeznaczonych do obiegu².
- (4) Państwa członkowskie, których walutą jest euro, powinny również mieć możliwość emitowania monet okolicznościowych o nominale 2 euro celem upamiętnienia szczególnych wydarzeń, w określonych na rok i na emitujące państwo członkowskie pułapach dotyczących liczby emisji monet tego rodzaju. Należy ustalić maksymalną wielkość emisji okolicznościowych monet euro celem zapewnienia, by monety te stanowiły niewielki odsetek łącznej liczby monet o nominale 2 euro znajdujących się w obiegu. Taka maksymalna wielkość emisji powinna jednak umożliwiać emisję takiej ilości monet, która zapewni faktyczny obieg tych okolicznościowych monet euro.
- (5) Państwa członkowskie, których walutą jest euro, powinny mieć również możliwość emitowania kolekcjonerskich monet euro, które nie są przeznaczone do obiegu i które powinny być łatwe do odróżnienia od monet obiegowych. Kolekcjonerskie monety euro powinny posiadać status prawnego środka płatniczego wyłącznie w państwie członkowskim emisji i nie powinny być emitowane w celu wprowadzenia ich do obiegu.

¹ DzU. L 139 z 11.5.1998, s. 1.

² DzU. L 139 z 11.5.1998, s. 6.

- (6) Właściwe jest, by emisje kolekcjonerskich monet euro były rozliczane pod względem liczby monet, która ma zostać zatwierdzona przez Europejski Bank Centralny, ale raczej łącznie niż dla każdej emisji z osobna.
- (7) Stosowanie różnych nominałów monet euro oraz banknotów euro, przy obecnych założeniach, powinno być okresowo szczegółowo analizowane przez właściwe instytucje pod kątem kryteriów kosztów i akceptacji społecznej. W szczególności Komisja powinna przeprowadzać ocenę skutków dalszej emisji monet o nominale 1 centa i 2 centów.
- (8) Aby zapobiegać niszczeniu nadających się do obiegu monet euro przez jedno państwo członkowskie, podczas gdy istnieje zapotrzebowanie na takie monety w innym państwie członkowskim, powinny one przeprowadzać wzajemne konsultacje przed zniszczeniem takich monet,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Definicje

Na użytek niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „monety obiegowe” oznaczają monety euro przeznaczone do obiegu, których nominały i parametry techniczne zostały określone w rozporządzeniu (WE) nr 975/98;
- 2) „monety okolicznościowe” oznaczają monety obiegowe przeznaczone do upamiętnienia szczególnych wydarzeń zgodnie z art. 1 h rozporządzenia (WE) nr 975/98;
- 3) „monety kolekcjonerskie” oznaczają monety euro przeznaczone do kolekcjonowania, które nie są emitowane z myślą o wprowadzeniu ich do obiegu.

Artykuł 2

Rodzaje monet euro

1. Państwa członkowskie mogą emitować dwa rodzaje monet euro: monety obiegowe i monety kolekcjonerskie.
2. Komisja przeprowadza ocenę skutków dalszej emisji monet o nominale 1 centa i 2 centów. Ocena skutków zawiera analizę kosztów i korzyści, która uwzględnia realne koszty bicia tych monet w stosunku do ich wartości i korzyści.

Artykuł 3
Emisja monet obiegowych

1. Monety obiegowe są emitowane i wprowadzane do obiegu zgodnie ze swoją wartością nominalną.
2. Niewielka część – nieprzekraczająca 5% skumulowanej łącznej wartości netto i wielkości emisji monet obiegowych wyemitowanych przez państwo członkowskie, przy uwzględnieniu tylko lat z pozytywną emisją netto – może zostać wprowadzona do obrotu powyżej swojej wartości nominalnej, jeśli jest to uzasadnione szczególnym charakterem monety, specjalnym opakowaniem lub wiąże się to z jakimikolwiek innymi dodatkowymi usługami.

Artykuł 4
Emisja monet okolicznościowych

1. Każde państwo członkowskie, którego walutą jest euro, może emitować tylko dwie monety okolicznościowe rocznie, chyba że:
 - a) monety okolicznościowe emitowane są wspólnie przez wszystkie państwa członkowskie, których walutą jest euro; lub
 - b) moneta okolicznościowa jest emitowana w związku z czasowym zastępstwem na stanowisku szefa państwa lub gdy stanowisko to pozostaje czasowo nieobsadzone.

2. Łączna liczba monet okolicznościowych wprowadzonych do obiegu w ramach poszczególnych emisji nie może przekraczać wyższego z dwóch następujących pułapów:
- a) 0,1 % skumulowanej łącznej liczby netto monet o nominale 2 euro, które zostały wprowadzone do obiegu przez wszystkie państwa członkowskie, których walutą jest euro, do początku roku poprzedzającego rok emisji danej monety okolicznościowej; pułap ten może zostać podwyższony do 2,0 % skumulowanej łącznej liczby netto monet o nominale 2 euro wyemitowanych przez wszystkie państwa członkowskie, których walutą jest euro, i znajdujących się w obiegu, jeżeli moneta okolicznościowa upamiętnia powszechnie znane i głęboko symboliczne wydarzenie; w takim przypadku emitujące państwo członkowskie powstrzymuje się przez kolejne cztery lata od emisji kolejnej monety okolicznościowej z zastosowaniem podwyższonego pułapu i wskazuje powody uzasadniające decyzję o zastosowaniu podwyższonego pułapu; lub
 - b) 5,0 % skumulowanej łącznej liczby netto monet o nominale 2 euro, które zostały wprowadzone do obiegu przez dane państwo członkowskie do początku roku poprzedzającego rok emisji danej monety okolicznościowej;
3. Decyzję o emisji monet okolicznościowych mających wspólny wzór i emitowanych wspólnie przez wszystkie państwa członkowskie, których walutą jest euro, podejmuje Rada. Przy przyjmowaniu tej decyzji zawiesza się prawo głosu państw członkowskich, których walutą nie jest euro.

Artykuł 5
Emisja monet kolekcjonerskich

1. Monety kolekcjonerskie mają status prawnego środka płatniczego jedynie w emitującym państwie członkowskim.

Emitujące państwo członkowskie jest wyraźnie i w łatwo rozpoznawalny sposób wskazane na monecie.

2. W celu łatwego odróżnienia od monet obiegowych monety kolekcjonerskie spełniają wszystkie z następujących kryteriów:
 - a) ich wartość nominalna jest inna od wartości nominalnej monet obiegowych;
 - b) nie widnieją na nich obrazy podobne do tych, które widnieją na wspólnych stronach monet obiegowych, a jeżeli widnieją na nich obrazy podobne do widniejących na którejkolwiek z narodowych stron monet obiegowych, można je nadal łatwo rozróżnić po ogólnym wyglądzie;
 - c) ich barwa, średnica i waga znacznie się różnią od tych charakteryzujących monety obiegowe w przypadku co najmniej dwóch z trzech powyższych cech; różnica uznawana jest za znaczną, jeżeli wartości z uwzględnieniem tolerancji wykraczają poza granice tolerancji ustalone dla monet obiegowych; oraz

- d) nie mają one kształtowanego brzegu z drobnymi półokrągłymi nacięciami ani kształtu „hiszpańskiego kwiatu”.
3. Monety kolekcjonerskie mogą być wprowadzane do obrotu po cenie równej wartości nominalnej lub od niej wyższej.
4. Emisja monet kolekcjonerskich jest rozliczana łącznie pod względem liczby wyemitowanych monet zatwierdzonej przez Europejski Bank Centralny.
5. Państwa członkowskie podejmują wszelkie odpowiednie środki, aby zniechęcać do posługiwania się monetami kolekcjonerskimi jako środkiem płatniczym.

Artykuł 6

Konsultacje przed zniszczeniem monet obiegowych

Przed zniszczeniem monet obiegowych, które nie są monetami euro nienadającymi się do obiegu w rozumieniu art. 2 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (EU) nr 1210/2010 z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie weryfikacji autentyczności monet euro oraz postępowania z monetami euro nienadającymi się do obiegu¹, państwa członkowskie konsultują się wzajemnie za pośrednictwem odpowiedniego podkomitetu Komitetu Ekonomiczno-Finansowego i informują dyrektorów mennic państw członkowskich, których walutą jest euro.

¹ Dz.U. L 339 z 22.12.2010, s. 1.

Artykuł 7
Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Strasburgu

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący